

Olen pahoillani huonoista kappale/repliikki jaoista, mutten jaksa korjailla niitä tähän. Tämä pätkä jatkaa Yven tarinaa seuraavan päivän merkeissä. Samalla hän saa tietää jotain menneisyydestään..termeistä: lohikäärmelapsi on jonkun tietyn värisen lohikäärmeen siunaama ja heillä on lohikäärmeiden lahjoittamia voimia. Hengitys hakkasi korvissa juostessani tien vartta. Maailma tuntui hoippuvan ympärilläni, minulla ei ollut hajuakaan missä päin oli maa ja missä sinisenä hohtava taivas. Käteni ja koko kehoni tärisivät ja viimein oksensin tienposkeen. Pinnallisesti hengittäen nojasin polviini suutani pyyhkien. Näin vilaukselta kämmeneni ja katsoin tarkemmin; se oli kirkkaan punainen. Niin kävi joskus, kun räökkäsi kehoaan äärimmilleen, ylen antaminen ei ollut harvinaista. Jotkut tekivät sitä myös tahallaan. Soturin ei kuitenkaan sopinut laihtua, sillä se tiesi lihasten surkastumista. Siltikin tiesin tällaisia henkilöitä, jotka eivät sietäneet kehoaan sellaisena kuin se oli. Paineet olivat kovat mutta osoitti vain heikkoutta joutua niiden johdattelemaksi. Koko kehoani pisteli ja kuumotti, käteni tärisivät ja suussa maistui veri. Katselin ympärilläni, olin mäen harjanteen päällä lähiöalueella, kaupunki ei ollut kaukana. Se avautui alapuolellani suurena ja aistillisena. Suoristauduin ja lähdin hölkkäämään hiljakseen mäkeä alas. Olo oli hutera; hirveä jano pisteli kurkkua, aurinko porotti kirkkaalta taivaalta. Onneksi demonikoulun piha näkyi jo edessäpäin. Piha oli harmaata asfalttia mutta jatkui toisella puolen ruohokenttänä. Asfalttialueen keskellä seiso i temppe iä kuvaava suihkuava lähde, jota kiersi pyöreä reuna. Kumarruin juomaan ja vain vaivoin hillitsin itseni upottamasta päätäni kokonaan veteen. Istahdin valkoiselle kivireunukselle lepäämään. Hengitin syvään kasvot kohti taivasta, silmät suljettuina. "Eikö ihmisen kunto kestä?" Heräsin aatoksistani pelottavan tuttuun ääneen. Avasin silmäni ja näin Zuron seisovan edessäni. Hän oli yksi Mustan lohikäärmeen lapsista, eikä heidän kanssaan kannattanut pelleillä. "Et sanoisi noin jos tietäisit mistä puhut", heitin takaisin. Kapea suu kääntyi ilkeään virneeseen. "Veren haistaa jo metrien päähän." "Sinulla onkin siitä varmasti paljon kokemusta." Kalpeilla kasvoilla häivähti tumma varjo. "Varo sanojasi, manaaja. Et tiedä minkä kanssa leikit." "Voi, päinvastoin, minä tiedän tismalleen minkä kanssa leikin", vastasin hyvin painottaen, vaikka tiesin, ettei siitä seuraisi muuta kuin hankaluuksia. "Tiedän myös kuinka sellaisen ylimielinen suu tukitaan." Yhtäkkiä en tuntenut väsymystä, vaan kehoni joka ikinen hermonpää oli hereillä valmiina taistelemaan. Zuro veti kaksoismiekkansa esille. Ne olivat pitkät, kapeat katanat, joita koristivat demonimerkit. Merkkien tarkoitus oli tappaa vain ali-demoneja, muihin ne eivät tehonneet. Onneksi. Olin muutaman kerran nähnyt millaista jälkeä merkeillä saattoi saada aikaan, eikä minua huvittanut päätyä raajarikoksi. Toisaalta oli jo ylipäättään typerää haastaa riitaa Mustan lohikäärmelapsen kanssa. Ponna h d i n seisomaan, minulla oli aseena vain nopeuteni ja vyöllä roikkuva kaarevateräinen veitsi. Puhalsin leiskuvan punaiset hiukseni syrjään ja kuljetin kättäni veitsentupelle, kun tuttu ääni sanoi, "Täällä koulussa eivät miekat heilu." Käännyimme molemmat ympäri ja näimme Mestarin lähestyvän. Zuro laski miekkansa nopeasti. Taistelumestari ojensi kätensä hänen puoleensa. "Anna miekat minulle." Poika katsoi miestä pistävästi ja sanoi, "Miksi? En minä tehnyt mitään." "Kuten sanoin, tässä koulussa eivät miekat heilu ilman lupaa, ja vieläpä aseistamatonta vastaan", mies vastasi vahvalla äänellä. Mestari näytti aivan tavalliselta vanhukselta, joka kulki kävelykeppiinsä nojaten mutta todellisuudessa hän oli aivan muuta. Mestari hallitsi kaikki muinaiset taistelulajit ja opetti lisäksi menestyville miekkailua sekä magiaa. Hän oli mestareista vanhin, osa nuoremmista opettajista olivat hänen oppilaitaan, jopa vanha, juro Kochiku. "Jos haluatte taistella, voitte tulla harjoitussalille myöhemmin iltapäivällä, siihen asti pidän huolen miekoista", Mestari sanoi. Olin varma, että poika väittäisi Mestarille vastaan, mutta hän nöyrtyi ojentamaan miekat tälle, vaikka katse kertoi jostakin aivan muusta, kuin nöyryydestä. Oppilaana hän kuitenkin osasi kunnioittaa Mestaria. Tai niin ainakin toivoin.. "Nähdään myöhemmin", hän

sanoi minulle happamasti ja käveli nyreänä ohitseni. Hänen mentyään käännysin mestarin puoleen. "Olisin voittanut hänet." "Pelkkä nopeus ei riitä, kun kyseessä on Mustan jälkeläinen. Varsinkin kun tavalla tai toisella olit suuttanut hänet", Mestari sanoi kärsivällisesti. "Nähdään harjoitussalilla iltapäivällä, odotan innolla nähdä kuinka hyvin pärjää", mies sanoi pienen pienen pilke silmäkulmassaan ja niine hyvineen, hän käveli pois. Kun menin iltapäivällä harjoitussalille, Zuro oli jo odottamassa minua. Tyynenrauhallisesti kävelin seinään nojaavan pojan ohi saliin. Tämä sali oli kaikista suurin, eikä sitä käytetty yleensä harjoittelupaikkana, vaan sisäotteluissa, mitkä olivat kylläkin harvinaisia, - tai suurempien ryhmien kouluttamiseen, mikä myös oli harvinaista. Tämän seurauksena salin seinustalla olevat aseet eivät roikkuneet siististi seinätelineissään vaan olivat sekaisin ja hajan hajan ympäri salin reunustoja. Paikka oli pikemminkin varasto, jota kukaan ei koskaan siivonnut, kuin ottelusali. Salin keskusta oli kuitenkin tyhjänä aseista. Korkeassa katossa oli suuria kattoparruja, joiden tehtävänä ei ollut tukea rakennelmaa, vaan toimia taisteluareenana, sillä jotkut oppilaista omasivat liitämisen, - puoliksi hyppimisen ja puoliksi lentämisen taidon. Mestari oli jo odottamassa heitä, Zukon miekat kädessään. "No niin, nuoret, täällä saatte luvan tapella, näyttäkää mihin teistä on. Tiedätte säännöt", Mestari lausui antaen miekat Zukolle ja astuen syrjään. Tottuneesti Zuko veti miekat tupeistaan ja kääntyi minuun päin. "Valitse aseesi." Katselin ympärilleni, kunnes menin yhdelle seinustalle ja poimin lattialta ninjutsu kepin. "Haha, ajattelitko voittaa minut tuolla tikulla?" Zuro nauroi ivallisesti. Pyöräytin keppiä pari kertaa sormieni välissä ja osoitin sillä mahtailevaa poikaa. "Puhut liikaa, taistelet liian vähän." "Tsk", Zuro äännähti ja hyökkäsi. Minä ennakoin sen ja väistin iskun kevyesti oikealle. Zuro ei kuitenkaan horjahtanut, vaan ennakoisi siirtoni ja hyökkäsi saman tien perääni. Väistin taas kevyesti, ja näin vilahdukselta, kuinka ärtymys välähti kuparin värisissä silmissä. Käytin hänen kasvavaa suuttumusta hyödyksi ja väistelin hänen iskujaan mahdollisimman kevyen näköisesti. Miekka suhahti sivultani kasvojeni kohden, ehdin vetäistä kepin suojakseni viime hetkellä, kunnes toinen miekka suhahti toiselta sivultani. Hyppäsin nopeasti miekan tieltä pois, mutta en saanut Zuroa edelleenkaan horjahtamaan eteenpäin. Taistelu jatkui samaa rataa pitkään, kunnes olimme molemmat hengästyneitä ja hikisiä. Seisoimme kehällä tuijottamassa toinen toisiamme, yritin pitää katseeni mahdollisimman peruslukemilla. Se tepsii; Zuro karjui raivosta ja hyökkäsi suoraan eteenpäin, yrittämättä enää edes peitellä aikeitaan. Valmistauduin väistämään oikealla hetkellä pois tieltä, mutta yhtäkkiä poika vaihtoikin hyökkäys taktiikkaa. Molempien miekkojen suoraan iskemisen sijaan, poika ristikin käsivartensa tarkoituksenaan sivaltaa ilmaa, tai tässä tapauksessa minua, molempiin suuntiin miekoillaan. Viime hetkellä sain vedettyä kepin poikittain rintakehäni päälle, miekat iskeytyivät ristittyinä siihen, ja estivät pojan vapaan liikkumisen. Olin siltikin ansassa. Normaaleissa olosuhteissa olisin tyyni, sillä tietäisin ettei toinen tappelisi haavoittumiseeni tai kuolemaani asti. Mutta tällä kertaa oli kyse Zurosta, demonin pojasta, joka saattaisi hyvinkin tappaa minut. Zuro painoi lujasti päälle hiki otsalla valuen, miekat pureutuivat lujasti puuhun, pian aseeni antaisi periksi. Yhtäkkiä sisälläni alkoi humista, tunsin huminan myös ulkopuolella kehossani. Polttava kuumuus väreili ihollani, yhtäkkiä tiesin, että minun täytyi vain päästää se irti. En ehtinyt ajatella pidemmälle, kun kuulin jyrisevän äänen huutavan, "Riittää!" käänsin yllättyneenä päätäni, Zuro käytti heti hyväkseen aukkoa puolustuksessani ja iski minua kylkeen sellaisella voimalla, että kaaduin maahan henkeä haukkoen. "Sanoin, riittää!" Kömmin vaivalloisesti ylös maasta, painoin oikean(?) nyrkkini vasenta kämmentäni vasten ja kumarsin. Loin Zukoon terävän katseen, ja hänkin kumarsi nopeasti, lähes huomaamattomasti Mestarille. "Tämä riittää tältä päivältä, taistelitte molemmat hyvin, Yve tulisitko mukaani?" Mestari sanoi tiukasti ja lähti oville päin. Hetken seisoin mykistyneenä paikallani kunnes seurasin häntä

edelleen kylkeäni pidellen. "Miksi ette antaneet minun taistella?" kysyin kärkkäästi. "Tällä kertaa minä esitän kysymykset." Mestari vastasi tyynesti ja jatkoi kulkuaan puupaneloidulla käytävällä. Käytävän lähestyessä loppuaan hän viimein kysyi: "Yvette, tiedätkö kuka on isäsi?" Rypistin kulmiani. "Minä..en. Hänhän..En ole koskaan tuntenut häntä." "Aioit sanoa, että hän on kuollut. Miksi et usko sitä?" Olin hämmästynyt itsekin, miksi olin vaihtanut sanomisini, ja vielä hämmästyneempi, kun kuulin itseni sanovan: "En tiedä. Jokin sisälläni on aina sanonut, ettei hän ole." Olimme saapuneet rakennuksen toiseen päähän, jossa käytävä haarautui pariiksi pienemmäksi käytäväksi. Mestari pysähtyi ja kääntyi minuun päin ja nyökkäsi hiljaa. "Ei, ei hän olekaan." Rypistin taas kulmiani. En ymmärtänyt mitä mies tarkoitti. "Mestari mitä te tarkoittatte? Tunsitteko te hänet?" Toivonkipinä syttyi sisälläni, ehkä vihdoinkin saisin tietää kuka isäni oli ja mihin hän oli lähtenyt. "Kyllä ja en. Isäsi on ikivanha, yksi Vanhimmista olennoista." Tiesin heti mitä Mestari tarkoitti 'Vanhimmilla' ja tuntui kuin jokin olisi pudonnut sisälläni. "Tarkoitatko, että isäni on..lohikäärme?" Mestari nyökkäsi taas katse maahan luotuna. Hänen valkoinen partansa peitti lähes koko alahuulen ja ohimolla näkyi uusia juonteita. Olin varma, etteivät ne olleet siinä hetki sitten. "Siksi siis pystyn hallitsemaan vain tulta mutten muita elementtejä kuten manaajan pitäisi." "Täsmälleen, ja sinussa on monia muitakin piileviä kykyjä. Näin kuinka taistelit. Sinussa oli yhtäkkiä suurta, ikiaikaista voimaa." "Anteeksi, mutta miten olitte varma, että se oli ikiaikaista voimaa? Minunhan pitäisi olla lohikäärmeiden lapsia niin kuin Naomi ja muut?" kysyin edelleen epäilevästi. Mestari taivutti päätään taakse, aivan kuin kerätäkseen tarpeeksi voimia vastatakseni: "Sinun isäsi voima on erityislaatuista. Siitä ei voi erehtyä. Ystäväsi perivät vain tietyn luonteenpiirteen tai alkuvoiman, sinun kohdallasi tapahtui jotain muuta. Sinussa on ikiaikaisimman ja voimakkaimman lohikäärmeen verta, Punaisen lohikäärmeen", mies sanoi katsoen minua intensiivisesti. "Joten isäni on muiden ikiaikaisten isoisä. Hienoa", En tiennyt mistä sanat tulivat, kuten tavallista suolsin ne vain suustani ajattelematta sen kummemmin. "Yve, osoita kunnioitusta, hän on mahtavin kaikista, et saa kyseenalaistaa häntä", vanhus sanoi vakavana, kulmakarvat rypyssä. Sulattelin tätä kaikkea hetken. "Mutta Suuri Lohikäärmeidän katosi tuhansia vuosia sitten. Miten minä voin olla hänen lapsensa, äitini on vasta 37." parahdin. "Olen pahoillani mutta se on asioita, jotka sinun on selvitettävä itse. Löydät vastauksen aikanaan, kunhan olet kärsivällinen." Mestarin sanat saivat ärtymyksen käväisemään mielessäni, minä en ollut kärsivällinen. Osasin kuitenkin sen verran tapoja, että kumarsin hänelle syvään, ennen kuin hän poistui käytävään. Käytyäni suihkussa naistentiloissa päätin lähteä kirjastoon, ehkäpä jossain kirjassa olisi jotain hyödyllistä tietoa isästäni. Kävellessäni käytävää pitkin erään salin ovi avautui ja ulos astui tuttu hopeahiuksinen poika. "Hei,Yve! En tiennyt, että sinäkin olit täällä treenaamassa.", tämä huikkasi iloisesti. "Olin opettamassa eräälle koppavalle demoni-pojalle hieman tapoja", tuumasin hymyillen. "Ei ole vaikea arvata kenestä puhut", Erik naurahti. "Hei, lähdetkö muuten käymään kanssani kirjastossa, minun täytyisi löytää pari kirjaa." "Toki, itseasiassa olin juuri itsekin menossa sinne." "Siistiä, voitko odottaa ihan vain pari minuuttia kun käyn suihkussa?" Ennen kuin ehdin kunnolla vastata, poika oli jo juossut ohitseni miestenpuolen tiloihin. Pian astelin Erikin kanssa pihalla kohti kirjastoa. "No, kenelle tarkalleen ottaen annoit turpaan?" tämä kysyi. "Zurolle. Hän kimpaantui minuun aikaisemmin päivällä ja uhkaili minua miekoillaan, kunnes Mestari tuli väliin ja takavarikoi aseet." Erik nauroi hyväntuulisena, hänen lyhyt, hopean harmaa piikki tukkansa kiilteli aavistuksen kosteana suihkun jäljiltä. Erikin olemus oli aavistuksen keskivertoa lyhyempi mutta treenattu. "Mahtaapa vähän nolottaa, kun häviää tytölle, ei millään pahalla tietenkään." Nauroin mukana pitääkseni Erikin ajatukset pois siitä, kuinka tosiasiasa olin voittanut Zuron. Mikään ei voinut lannistaa pojan hyväntuulisuutta. Hän oli aina iloinen ja pirteä kaikille, joskin monilla meni

hermo hänen hyperaktiivisuuteensa. Nousimme suuren kirjastorakennuksen portaat ylös ja astuimme raskaista mahonki-ovista sisään. Kirjasto sijaitsi keskellä kaupunkia, lähellä muita kulttuurikohteita kuten kaupungintaloa sekä museota. Se oli valkotiilestä rakennettu ja pylväin varustettu. Sisältä kirjasto oli juuri sellainen kuin ulkopuolesta saattoi olettaa. Jyhkeät, tammipuu kaiteet ja hyllyt kohosivat aulasta yhtenä suurena sokkelona. Kirjasto oli ainakin kolmessa eri tasossa, jotka jättivät keskelle ikään kuin avonaisen tilan, joka myös oli täynnä hyllyjä. Kirjasto oli hyvin valaistu ja toisen kerroksen suuret ikkunaruudut päästivät päivänvalon sisään. Suuntasimme Erikin johdattamana tietylle osastolle ensimmäiseen kerrokseen, jossa hän alkoi tutkia kirjojen selkämyksiä. Kiertelin ympäriinsä tarkoitukseni löytää oikeanlainen kirja sattumalta. En ollut mikään lukuihminen, sitä paitsi en tahtonut Erikin tietävän. En ollut valmis vielä kertomaan tapahtuneesta ystäväilleni, en vielä. Viimein Erik löysi etsimänsä kirjat ja ihmetteli miksi en lainannutkaan kirjoja. Sanoin, etten ollut löytänyt haluamaani. Sovimme menevämmme illalla yhtä matkaa Dragon's nest'iin.